

I SKYRIUS

Mamytės, trokštančios ištekinti savo dukreles, džiūgauja – iš Graikijos grįžo Kolinas Bridžertonas!

Mieliems (ir neišmanėliams) šiomet pirmą kartą į miestą atvykusiems skaitytojams pranešu, kad ponas Bridžertonas yra trečias vaikas iš legendinio Bridžertonų aštuonetuko (todėl jo vardas Kolinas; jis gimė po Antonijaus ir Benedikto, prieš Dafnę, Eloizą, Frančeską, Gregorį ir Hiacintą).*

Ponas Bridžertonas neturi ir veikiausiai niekada neturės titulo (jis septintas eilėje tapti vikontu Bridžertonu – po dviejų dabartinio vikonto sūnų, vyresniojo brolio Benedikto ir trijų jo sūnų), bet vis tiek laikomas vienu geriausių šio sezono laikinųjų, nes yra turtingas, gražus, dailiai sudėtas ir nepaprastai žavus. Sunku atspėti, ar ponas Bridžertonas šiomet sukurs šeimą; būtų pats laikas (jam trisdešimt treji), tačiau jis nė karto neparodė susidomėjimo jokia kilminga mergina. Padėtį dar labiau apsunkina tai, kad jis mėgsta netikėtai pradingti iš Londono ir išlėkti į kokį nors egzotišką kraštą.

LEDI VISLDAUN NAUJIENŲ LAIKRAŠTIS
1824 M. BALANDŽIO 2 D.

* Angliškai – Colin. (Vert. past.)

 ik pažiūrėkit! – spygtelėjo Portija Fiderington. – Grįžo Kolinus Bridžertonas!

Penelopė pakėlė galvą nuo rankdarbio. Mama rankose gniauzė naujausią „Ledi Visldaun naujienų laikraščio“ numerį – Penelopė taip laikytusi virvės, jei kabotų nuo pastato stogo.

– Žinau, – sumurmėjo ji.

Portija suraukė antakius. Jai nepatikdavo, kai kas nors gandus išgirsdavo anksčiau už ją.

– Kaip sugebėjai pirma manęs nugriebti „Visldaun laikraštį“? Juk liečiau Brajarliui jį padėti ir niekam neduoti...

– Sužinojau ne iš laikraščio, – nutraukė mamą Penelopė, kad toji nepradėtų burnoti ant niekuo dėto liokajaus. – Man sakė Felisitė. Vakar vakare. O ji sužinojo iš Hiacintos Bridžerton.

– Tavo sesuo labai jau dažnai sėdi pas tuos Bridžertonus.

– Aš irgi, – priminė Penelopė, spėliodama, kur kreipia mama.

Portija pirštu pabaksnojo sau į smakrą, kaip visada, regzdama kokį nors planą.

– Kolinui Bridžertonui pats laikas pasisieškoti žmonos.

Penelopė greitai pamirksėjo, tada išpūtė akis.

– Kolinus Bridžertonas neves Felisitės!

Portija truktelėjo pečiais.

– Nutinka ir keistesnių dalykų.

– Abejoju, – suniurnėjo Penelopė.

– Antonijus Bridžertonas vedė Keitę Šefild, o ji buvo dar mažiau populiari už *tave*.

Tai nebuvo gryna tiesa; Penelopei atrodė, kad ant socialinių kopėčių jos abi užėmė gana žemą vietą. Tačiau nebuvo prasmės aiškinti to mamai, veikiausiai manančiai, kad pasakė dukrai komplimentą.

Penelopė pajuto, kaip įsitempė lūpos. Mamos pagyros buvo skaudžios kaip vapsvos įgėlimas.

– Nepagalvok, kad tave peikiu, – staiga susirūpino Portija. – Atvirai kalbant, džiaugiuosi, kad likai senmergė. Šiame pasaulyje be dukrų daugiau nieko neturiu, ir man gera žinoti, kad senatvėje manimi rūpinsiesi.

Penelopei prieš akis iškilo ateities vaizdai – mamos kuriamos ateities vaizdai, – ir ji staiga panūdo ištekėti už kaminkrėčio. Ji jau seniai susitaikė su senmergyste, bet visuomet įsivaizduodavo save mažame gražiam mieste namelyje. Arba jaukioje trobelėje pajūryje.

Tačiau pastaruoju metu Portija vis dažniau užsimindavo apie savo senatvę ir apie tai, kaip jai pasisekė, kad Penelopė ją globos. Nesvarbu, kad ir Prudensija, ir Filipa ištekėjo už pasiturinčių vyrų ir tikrai galėtų pasirūpinti mamos patogumais. Be to, ir pati Portija buvo gana turtinga; ruošdami jai kraitį tėvai ketvirtadalį sumos padėjo į jos asmeninę sąskaitą.

Taigi kalbėdama apie tai, kad dukra ją „globos“, Portija turėjo omeny ne pinigus. Jai reikėjo vergės.

Penelopė atsiduso. Ji per griežtai ir per dažnai smerkė mamą, net jei tai darė tik mintyse. Mama ją mylėjo. Ji tuo nė kiek neabejojo. Ir pati mylėjo mamą.

Tik kartais mama jai ne itin *patikdavo*.

Penelopė vylėsi, kad dėl to dar nėra blogas žmogus. Atvirai kalbant, su tokia mama net pačiai geriausiai ir švelniausiai dukrai pasibaigtų kantrybė. O Penelopė nevengė pripažinti kartais esanti sarkastiška.

– Kodėl manai, kad Kolinas neves Felisitės? – paklausė Portija.

Penelopė krūptelėjo ir pakėlė galvą. Ji manė, kad ši tema baigta, nors turėjo suprasti, kad mama taip lengvai neatstos. Prireikus ji galėdavo būti siaubingai įkyri.

– Na, – létai ištarė ji, – visų pirma, ji dvylika metų jaunesnė.
– Pff, – Portija numojo ranka. – Pati žinai, kad tai visiškai nesvarbu.

Penelopė susiraukė, tada netyčia įsidūrė adata ir spygtelėjo.

– Be to, – linksmi čiauškėjo Portija, – jam... – ji pasižiūrėjo į laikraštį, susirado reikiamą vietą, – ...trisdešimt treji! Kaip jis galėtų išvengti didoko amžiaus skirtumo? Juk nemanai, kad vestų tavo amžiaus merginą.

Penelopė pačiulpė sužeistą pirštą, nors žinojo, kad tai negražu. Jai reikėjo kuo nors užkimšti burną, kad neišsprūstų pikta, pagiežinga pastaba.

Jos mama sakė tiesą. Aukštuomenės merginos dažnai, net labai dažnai ištekėdavo už keliolika metų vyresnių vyrų. Bet Kolino ir Felisitės amžiaus skirtumas kažkodėl atrodė itin didelis. Galbūt todėl, kad...

Penelopė nepajėgė nuslėpti pasibjaurėjimo.

– Ji jam kaip sesuo. Jaunėlė sesytė.

– Klausyk, Penelope, nemanau...

– Tai bemaž incestas, – sukuždėjo Penelopė.

– Ką sakei?

Penelopė vėl pasiėmė siuvinį.

– Nieko.

– Girdėjau, kaip kažką sakei.

Penelopė papurtė galvą.

– Tik atsikrenkščiau. Gal tau pasigirdo.

– Tikrai kažką sakei. Žinau, kad sakei!

Penelopė suaimanavo. Priešaky jos laukė ilgas ir nykus gyvenimas.

– Mama, – tarė ji, pasitelkusi jei ne šventojo, tai bent jau itin pamaldžios vienuolės kantrybę. – Felisitė jau beveik susižadėjusi su ponu Albansdeilu.

Portija pasitrynė rankas.

– Atsižadės, jei gaus Kolina Bridžertoną.

– Felisitė nieku gyvu nesivaikys Kolino.

– Kodėl gi ne? Ji protinga mergaitė. Plika akimi matyti, kad jis geresnė partija.

– Bet Felisitė myli poną Albansdeilą!

Portija susmuko savo minkštame krėsele.

– Gal tu ir teisi.

– Be to, – jausmingai pridūrė Penelopė, – ponas Albansdeilas labai turtingas.

Portija smiliumi pabaksnojo sau į skruostą.

– O taip. Tiesa, ne toks turtingas, kaip Bridžetonai, bet reikia džiaugtis tuo, ką gaunam.

Penelopė suprato, kad laikas eiti, bet nesusilaikiusi pridūrė:

– Mama, patikėk, jis puiki pora Felisitei. Turėtume dėl jos džiaugtis.

– Žinau, žinau, – suniurzgėjo Portija. – Tik siaubingai norėjau, kad kuri nors mano dukra ištekėtų už Bridžertono. Kokia puiki būtų sąjunga! Londonas kelias savaites apie tai klegėtų. O gal net metus.

Penelopė dūrė adata į šalia gulinčią pagalvėlę. Suprato, kad paika šitaip lieti pyktį, bet kitaip būtų pašokusi ant kojų ir užsitaugusi: „O kaip aš?“ Regis, Portija manė, kad Felisitei ištekėjus jos viltis susijungti su Bridžertonų šeima žlugs amžiams. Betgi Penelopė dar netekėjusi – negi mamai tai nerūpi?

Argi blogai norėti, kad mama ja didžiuotųsi taip pat, kaip kitomis trimis dukterimis? Penelopė žinojo, kad Kolinas jos neišsirinks, bet negi motinai visi jos vaikai neturėtų atrodyti patys nuostabiau? Penelopė aiškiai suvokė, kad Prudensija, Filipa ir netgi Felisitė neturėjo nė menkiausios galimybės ištekėti už kurio

nors Bridžertono. Kodėl mamai atrodo, kad jos visos kur kas žavesnės už Penelopę?

Gerai jau, Felisitė išties buvo populiarnesnė už visas tris vyresnėles seseris kartu sudėjus. Bet Prudensija ir Filipa niekada nebuvo Neprilygstamosios. Jos taip pat ramstydavo puotų menių sienas, kaip ir Penelopė.

Skirtumas tik tas, kad jos ištekėjo. Penelopė neimtų nė vienos jų vyro, bet jos nors jau turėjo šeimas.

Laimė, Portijos mintys jau skriejo į vešlesnes ganyklas.

– Turiu aplankyti Violetą, – tarė ji. – Jai tikriausiai labai palengvėjo, kad Kolinas grįžo.

– Neabejoju, kad ledi Bridžerton apsidžiaugs tave pamačiusi, – tarė Penelopė.

– Vargšė moteriškė! – jausmingai atsiduso Portija. – Žinai, ji nerimauja dėl jo...

– Žinau.

– Jokia motina neturėtų šitaip kentėti. Jis blaškosi Dievas žino kur, klajoja po *pagoniškus* kraštus...

– Man regis, graikai išpažįsta krikščionybę, – žiūrėdama į savo siuvinį sumurmėjo Penelopė.

– Penelope Ane Fiderington, nebūk įžūli. Beje, jie *katalikai!* – Portija net nusipurtė.

– Ne, ne katalikai, – dėdama į šalį rankdarbį atsakė Penelopė. – Jie graikų ortodoksai.

– Vadinas, nepriklauso anglikonų bažnyčiai, – purkštelėjo Portija.

– Na, kadangi jie graikai, turbūt dėl to labai nenusimena.

Portija priekaištingai prisimerkė.

– Ir išvis iš kur žinai apie graikų religiją? Ne, nesakyk! – karštai sušuko ji. – Kur nors skaitei.

Penelopė sumirksėjo, mėgindama sugalvoti tinkamą atsakymą.

– Norėčiau, kad mažiau skaitytum, – dūšaudama tarė Portija. – Galėjai jau prieš daug metų ištekėti, tik reikėjo daugiau bendrauti su žmonėmis, užuot... užuot...

Penelopė negalėjo nepaklausti:

– Užuot ką?

– Nežinau, kuo tu užsiimi, kai spoksai į nieką. Svajoji?

– Tiesiog galvoju, – tyliai atsakė Penelopė. – Man patinka kartais stabtelėti ir pamąstyti.

– Kokia prasme stabtelėti? – susidomėjo Portija.

Penelopė nesusilaikiusi šyptelėjo. Portijos klausimas, sakytum, apibendrino visus motinos ir dukters skirtumus.

– Stabtelėti, – atsakė Penelopė. – Tiesiog.

Portija lyg ir norėjo kažką sakyti, bet apsigalvojo. O gal tik pasijuto alkana, nes pasiėmė nuo padėklo sausainį ir įsimetė į burną.

Penelopė jau tiesė ranką prie paskutinio sausainio, bet paskui nusprendė palikti jį mamai. Kramtydama ji tylės, ir tai visiems išeis į naudą. Ypač Penelopė nenorėjo leistis į dar vieną diskusiją apie Koliną Bridžertoną.

– Koliną grįžo!

Penelopė pakėlė galvą nuo knygos „Trumpa Graikijos istorija“ ir pamatė, kaip į kambarį įvirto Eloiza Bridžerton. Apie jos atvykimą, kaip visada, nebuvo pranešta. Fideringtonų liokajus taip priprato ją matyti, kad ėmė laikyti šeimos nare.

– Tikrai? – paklausė Penelopė, gana tikroviškai (bent jos manymu) vaizduodama abejingą.

Žinoma, „Trumpą Graikijos istoriją“ ji pakišo po S. R. Fildingo „Matilda“, dėl kurios pernai visi kraustėsi iš proto. Ši knyga

ant naktinio staliuko gulėjo kiekvienuose namuose. Be to, ji buvo tokia stora, kad paslėpė „Trumpą Graikijos istoriją“.

Eloiza atsisėdo prie Penelopės rašomojo stalo.

– O taip. Ir kaip reikiant įdeges. Juk šitiek laiko praleido saulėje.

– Jis buvo Graikijoje, tiesa?

Eloiza papurtė galvą.

– Sakė, kad ten įsisiautėjo karas ir pasidarė per daug pavojinga.

Taigi jis patraukė į Kiprą.

– O vargeli, – šyptelėjo Penelopė. – Ledi Visldaun suklydo.

Eloiza nusišypsojo plačia Bridžertonų šypsena, ir Penelopė dar kartą pagalvojo, kaip gera turėti tokią artimą draugę. Juodvi su Eloiza nuo septyniolikos metų buvo neišskiriamos. Kartu debiutavo, kartu suaugo ir, didžiam jų motinų liūdesiui, kartu tapo senmergėmis.

Eloiza tvirtino nesutikusi tinkamo žmogaus.

Penelopei, žinia, niekas nepasipiršo.

– Ir kaip jam patiko Kipre? – pasmalsavo Penelopė.

Eloiza atsiduso.

– Sakė, buvo nuostabu. Ak, kaip norėčiau pakeliauti. Rodos, visi kur nors buvo, tik ne aš.

– Ir aš niekur nebuva, – priminė jai Penelopė.

– Taip, – patvirtino Eloiza. – Kaip gerai, kad turiu tave.

– Eloiza! – šuktelėjo Penelopė ir sviedė į ją pagalvėlę.

Tačiau ir ji džiaugėsi turinti Eloizą. Kasdien dėkodavo už ją likimui. Daug moterų visą gyvenimą nugyvena be artimos draugės, o ji štai turi žmogų, kuriam gali viską išsipasakoti. Na, beveik viską. Penelopė niekada nesikalbėjo su ja apie savo jausmus Kolinui, nors jai atrodė, kad Eloiza daug ką numano. Žinoma, Eloiza buvo pernelyg taktiška ir nė karto apie tai neužsiminė; tai tik patvirtino Penelopės nuojautą, kad Koliną jos niekada nepamils. Jei Eloiza

manytų, kad jos draugė turi bent menkiausią galimybę nusivesti Kolina prie altoriaus, jau būtų prikūrusi tokių piršlybų strategijų, kad net kariuomenės generolas susižavėtų.

Prireikus Eloiza galėdavo būti labai valdinga.

– ...dar pasakojo, kad jūra siaubingai bangavo ir jis visą skrandžio turinį išvertė per bortą, o tada... – Eloiza suraukė antakius. – Nesiklausai.

– Ne, – prisipažino Penelopė. – Na, protarpiais klausausi. Negaliu patikėti, kad Kolinas tau prisipažino vėmęs.

– Na, aš jo sesuo.

– Jis pasiustų sužinojęs, kad man tai pasakojai.

Eloiza numojo ranka.

– Ne, nepasiustų. Tu jam kaip dar viena sesuo.

Penelopė šyptelėjo ir tuo pat metu atsiduso.

– Mama jo klausė – kaip kitaip? – ar puotų sezoną praleis mieste, – toliau kalbėjo Eloiza. – Žinoma, jis visai išsisukinėjo, bet tada aš pati nusprendžiau jį iškamantinėti...

– Labai gudriai padarei, – sumurmėjo Penelopė.

Eloiza jai atsiviedė pagalbę.

– Galų gale išpešiau, kad jis ketina bent kelis mėnesius pabūti namie. Tik turėjau pažadėti nesakyti apie tai mamai.

– Na, jis ne itin protingai sugalvojo. – Penelopė atsikrenkštė. – Jei jūsų mama žinos, kad Kolinas mieste bus trumpai, padvigubins pastangas jį sutuokti. O juk jis veikiausiai norėtų to išvengti.

– Tai viena svarbiausių jo gyvenimo užduočių, – pritarė Eloiza.

– Jei jis įtikintų mamą, kad nėra kur skubėti, galbūt ji mažiau jį baksentų.

– Įdomi mintis, – pagyrė Eloiza, – bet, manau, tik teoriškai teisinga. Praktiškai būtų kitaip. Mano mama taip trokšta jo vestu-

vių, kad bet kokių atveju dės visas pastangas. Ir to užteks išvaryti jį iš proto.

– Ar įmanoma dvigubai labiau išprotėti?

Eloiza pakreipė galvą.

– Nežinau, – atsakė. – Ir nemanau, kad norėčiau sužinoti.

Abi kurį laiką tylėjo (tai iš tiesų labai retas įvykis), tada Eloiza netikėtai pašoko ant kojų ir pareiškė:

– Man laikas eiti.

Penelopė šyptelėjo. Tie, kurie ne per geriausiai pažinojo Eloizą, manė, kad ji turi įprotį dažnai (ir staigiai) keisti temą, bet Penelopė įžvelgė ką kita. Kai Eloizai į galvą ateidavo kokias mintis, ji nebegalėdavo jos atsikratyti. Vadinasi, jei Eloiza staiga panorė išėiti, tai veikiausiai susiję su ankstesniu jų pokalbiu, ir...

– Kolinas turėtų užsukti arbatėlės, – paaiškino ji.

Penelopė nusišypsojo. Ji mėgo būti teisi.

– Ir tu galėtum ateiti, – pakvietė Eloiza.

Penelopė papurtė galvą.

– Jis norės pabūti su šeima.

– Gal tu ir teisi, – Eloiza nežymiai linktelėjo. – Gerai, žygiuju. Labai labai atsiprašau, kad taip trumpai pabuvau, tik norėjau pranešti, kad Kolinas grįžo – jei dar nežinojai.

– „Visldaun laikraštis“, – priminė jai Penelopė.

– Teisingai. Ir iš kur ta moteriškė traukia informaciją? – iš nuostabos kraipydama galvą suniurnėjo Eloiza. – Kartais ji apie mano šeimą pasako tokių dalykų, kad net baisu darosi.

– Tai negali tęstis amžinai, – stodamasi išlydėti draugės tarė Penelopė. – Anksčiau ar vėliau žmonės išsiaiškins, kas ji tokia. Nemanai?

– Nežinau. – Eloiza uždėjo ranką ant rankenos ir paspaudė. – Ir aš taip galvoju. Bet praėjo jau dešimt metų. Netgi daugiau. Manau, jei būtų įmanoma ją sučiupti, kas nors jau būtų tai padaręs.

Eloiza ėmė lipti laiptais žemyn, Penelopė pasuko įkandin.

– Vis tiek ji kada nors suklys. Kitaip būti negali. Ji tik žmogus.

Eloiza prunkštelėjo.

– O aš maniau, kad ji viena žemesniųjų dievybių.

Penelopė nejučia išsišiepė.

Eloiza taip staigiai sustojo ir atsisuko, kad Penelopė atsitrenkė į ją ir vos abi nenubildėjo per kelias likusias pakopas.

– Žinai, ką? – paklausė Eloiza.

– Net neimsiu spėlioti.

Eloiza išliko rimta.

– Manau, ji *jau* suklydo, – pasakė.

– Ką?

– Pati sakei. Ji – nors, manyčiau, tai gali būti ir jis – jau daugiau nei dešimt metų leidžia laikraštį. Neįmanoma taip ilgai neklysti. Žinai, ką galvoju?

Penelopė nekantriai skėstelėjo rankomis.

– Manau, bėda ta, kad mes per kvaili ir nepastebim jos klaidų.

Penelopė išmeigė į ją žvilgsnį, paskui prapliupo juoktis.

– Ak, Eloiza, – šluostydamosi akis išspaudė ji. – Aš taip tave myliu.

Eloiza šyptelėjo puse lūpų.

– Gera žinia senmergei. Žinai, kai sulauksim trisdešimties ir būsim tikros senės, galėsime kartu gyventi.

Penelopė įsikibo šios minties it gelbėjimosi valtys.

– Manai, galėtume?! – sušuko. Tada vogčia apsidairė ir tyliai pridūrė: – Mama pastaruoju metu taip dažnai kalba apie savo senatvę, kad net baimė ima.

– Kodėl tave ima baimė?

– Nes visose jos vizijose esu aš – tupinėjanti apie ją.

– Vajė.

– Man knieti ištarti riebesnį žodį.

– Penelope! – šypsodamasi papriekaištavo Eloiza.

– Myliu savo mamą, – tarė Penelopė.

– Žinau, – raminamai pasakė Eloiza.

– Ne, tikrai myliu.

Kairysis Eloizos lūpų kamputis sutrūkčiojo.

– Žinau, kad myli. Tikrai.

– Tiesiog...

Eloiza kilstelėjo ranką.

– Gali nieko nebesakyti. Puikiai tave suprantu. Aš... O! Laba diena, ponja Fiderington!

– Eloiza! – kulniuodama per priemenę šuktelėjo Portija. – Nežinojau, kad tu čia.

– Kaip visada, įsmukau slapčia, – atsakė Eloiza. – Aš labai klas-tinga.

Portija atlaidžiai šyptelėjo.

– Girdėjau, tavo brolis grįžo į miestą.

– Taip, mes visi nepaprastai džiaugiamės.

– Nė neabejoju – ypač jūsų mama.

– Tikrai taip. Ji netveria džiaugsmu. Manau, kaip tik dabar kuria sąrašą.

Išgirdusi užuominą, kurią galbūt pavyks paversti gandu, Portija loštelėjo visu kūnu.

– Sąrašą? Kokį sąrašą?

– A, žinot, tokį patį, kokį sudarydavo visiems suaugusiems vaikams. Galimų sutuoktinių ir panašiai.

– Kažin, ką galėtų reikšti „ir panašiai“? – šaltai paklausė Penelopė.

– Kartais ji įterpia vieną ar du visiškai netinkamus žmones, kad išryškintų kitų gerąsias savybes.

Portija nusijuokė.

– Penelope, gal ji ir tave įtrauks į Kolino sąrašą?

Penelopė nenusijuokė. Eloiza irgi. Portija, regis, to nepastebėjo.

– Ką gi, keliausiu, – sumurmėjo Eloiza ir atsikrenkštė, kad užpildytų nejuokiamą tylą – bent jau dviem žmonėms iš trijų ji buvo nejuoki. – Kolinas žadėjo ateiti arbatos. Mama norėtų, kad susirinktų visa šeima.

– Ar sutilpsit visi? – pasidomėjo Penelopė.

Ledi Bridžerton namas buvo didelis, bet jos vaikų, marčių, žentų ir anūkų iš viso buvo dvidešimt vienas. Išties nemenkas pulkas.

– Renkamės Bridžertonų rūmuose, – paaiškino Eloiza.

Ištekėjęs vyriausiam sūnui, jos mama išsikraustė iš oficialios Bridžertonų rezidencijos Londone. Antonijus, aštuoniolikos metų tapęs vikontu, leido Violetai likti rūmuose, bet ji nusprendė, kad jam ir jo žmonai reikia privatumo. Taigi Bridžertonų rūmuose gyveno Antonijus su Keite ir trimis vaikais, o Violeta su nesu situokusiais vaikais (išskyrus Kolina, turintį savo būstą) persikėlė į namą adresu Briutono g. 5, esantį visai netoli rūmų. Maždaug metus šeima bandė sugalvoti pavadinimą naujam ledi Bridžerton namui, bet galiausiai jis taip ir liko „Numeris Penki“.

– Smagiai pasibūkit, – palinkėjo Portija. – Einu ieškoti Felisitės. Vėluojam pas siuvėją.

Eloiza nulydėjo akimis į viršų lipančią Portiją, tada atsisuko į Penelopę.

– Regis, tavo sesuo labai daug laiko praleidžia pas siuvėją.

Penelopė patraukė pečiaus.

– Felisitė baigia išprotėti nuo visų tų primatavimų, bet mama viliasi ją itin sėkmingai ištekinti. Deja, ji tiki, kad apsilvilkusi tinkamą suknelę Felisitė nusičiups hercogą.

– Betgi ji beveik susižadėjusi su ponu Albansdeilu?

– Manau, kitą savaitę jis oficialiai pasipirš. Mama įsitikinusi, kad iki tol ji dar gali rinktis. Taigi verčiau išpėk savo brolių, kad nepasipainiotų jai po kojomis.

– Gregori? – netikėdama savo ausimis paklausė Eloiza. – Jis dar universiteto nebaigė.

– Koliną.

– *Koliną?* – nusikvatojo Eloiza. – Čia tai bent!

– Sakiau jai, bet žinai, kokia ji būna, kai ką nors įsikala į galvą. Eloiza sukriženo.

– Turbūt panaši į mane.

– Užsispyrusi kaip ožka.

– Užsispyrimas gali būti labai gera savybė, – priminė jai Eloiza. – Kai tinkamai panaudojama.

– Sutinku, – pašaipiai šypsodamasi pritarė Penelopė. – Bet netinkamai panaudojus virsta košmaru.

Eloiza nusijuokė.

– Džiaukis, kad bent tau nebereikia vilkėti tomis geltonomis sukniomis.

Penelopė pažvelgė į savo kasdienę suknelę – jos akimis, labai gražios mėlynos spalvos.

– Supratusi, kad nebeištekėsiu, ji liovėsi mane puošti. Kam švaistyti laiką ir jėgas dabinant merginą, kurios niekas neims į žmonas? Ji jau daugiau nei metus nelydi manęs į siuivyklą. Kokia laimė!

Eloiza nusišypsojo draugei. Kai Penelopė vilkėdavo šaltesnio atspalvio suknelės, jos veidas įgydavo labai gražų persikų ir griečinėlės atspalvį.

– Kai pati pradėjai rinktis drabužius, visi iškart tai supratom. Netgi ledi Visldaun tave pagyrė!

– Paslėpiau nuo mamos tą straipsnelį, – prisipažino Penelopė. – Nenorėjau jos skaudinti.

Eloiza tankiai sumirksėjo, tada pasakė:

– Penelope, labai gražiai pasielgei.

– O taip, kartais ir aš parodau gerą širdį.

– Maniau, kad labai svarbus geros širdies komponentas yra gebėjimas nesigirti savo geraširdiškumu.

Penelopė kietai sučiaupusi lūpas stumtelėjo Eloizą prie durų.

– Ar tau dar ne laikas namo?

– Einu jau, einu!

Ir ji išėjo.

Kolinas Bridžertonas, gurkštelėjęs tikrai puikaus brendžio, suprato, kad jam labai patinka būti Anglijoje.

Keista, bet grįžti namo būdavo taip pat smagu, kaip ir iškeliauti. Po kelių mėnesių – daugiausia po pusės metų – jis vėl nekantraus išvykti, bet Anglija balandį buvo tiesiog nuostabi.

– Geras, tiesa?

Kolinas pakėlė galvą. Prie masyvaus raudonmedžio stalo rymančis jo brolis Antonijus mostelėjo brendžio taure.

Kolinas linktelėjo.

– Tik grįžęs supratau, kaip to pasiilgau. Anyžinė degtinė turi savito žavesio, bet šitai, – jis kilstelėjo taure, – tikras rojus.

Antonijus kreivai šyptelėjo.

– Kiek šįkart ketini pabūti?

Kolinas priėjo prie lango ir apsimetė žiūrįs į gatvę. Vyriausiasis brolis nė nebandė slėpti, kad jį erzina Kolino klajonės. Atvirai kalbant, Kolinas jo dėl to nekaltino. Kartais būdavo sunku pasiųsti namo laiškus, tad šeimai tikriausiai tekdavo mėnesį ar du laukti iš jo žinių. Kolinas suprato, kad nenorėtų būti jų vietoje – nežino-

ti, ar artimas žmogus gyvas, ar miręs, nuolat laukti pasibeldžiant paštininko, – bet vis tiek negalėjo nusėdėti namie.

O kartais jį apimdavo nenumaldomas troškimas *dingti* iš Anglijos. Tiesiogine prasme pradingti.

Pabėgti nuo aukštuomenės, laikančios jį žaviu padūkėliu ir niekuo daugiau, pabėgti iš Anglijos, kur jaunesniesiems sūnums įprasta stoti į kariuomenę ar dvasininkų luomą. Kolino temperamentui netiko nei viena, nei kita. Norėdavosi pabėgti ir nuo šeimos. Tiesa, artimieji jį karštai mylėjo, bet nenumanė, kad giliai širdyje jis trokšta veiklos.

Jo brolis Antonijus valdė vikontiją ir turėjo galybę pareigų. Jis prižiūrėjo dvarus, tvarkė šeimos finansus, rūpinosi daugybės tarnų ir baudžiauninkų gerove. Ketveriais metais už Koliną vyresnis Benediktas tapo garsiu dailininku. Iš pradžių jis piešė pieštuku ant popieriaus, bet, raginamas žmonos, perėjo prie aliejinių dažų. Vienas jo peizažas šiuo metu kabojo Nacionalinėje galerijoje.

Antonijus giminės medyje visuomet bus žinomas kaip septintasis vikontas Bridžertonas. Palikęs šį pasaulį Benediktas dar ilgai gyvens savo paveiksluose.

O Kolinai neturėjo nieko. Jis valdė nedidelį jam paskirtą turą ir vaikščiojo į pokylius. Žinoma, puotauti jam patiko, dėl to jis nesiginčijo, bet kartais užsinorėdavo ko nors daugiau nei vien linksmybių.

Jis svajoto turėti gyvenimo tikslą.

Svajoto ką nors po savęs palikti.

Svajoto žinoti ar bent jau tikėtis, kad žmonės ir po mirties jį prisimins – ne tik iš ledi Visldaun nekrologo.

Kolinai atsiduso. Nieko keista, kad jis tiek daug laiko praleisdavo kelionėse.

– Kolinai? – kreipėsi brolis.

Kolinas atsisuko į jį ir sumirksėjo. Prisiminė, kad Antonijus kažko klausė, bet užsigalvojęs užmiršo, ko.

– A, taip, – Kolinas atsikrenkštė. – Pabūsiu bent jau iki sezono pabaigos.

Antonijus tylėjo, bet negalėjai jo veide nepastebėti pasitenkinimo.

– Juk kam nors reikia palepinti vaikučius, – pridūrė Kolinas, nutaisęs savo garsiąją kreivą šypsenėlę. – Man regis, Šarlotė dar turi per mažai lėlių.

– Tik penkiasdešimt, – kuo rimčiausiai patvirtino Antonijus. – Vargšė mergaitė baisiai apleista.

– Mėnesio pabaigoje jos gimtadienis, tiesa? Teks ja pasirūpinti.

– Na, jei jau prakalbom apie gimtadienius, – Antonijus atsisėdo ant didelės kėdės už rašomojo stalo, – kitą sekmadienį mama švenčia savąjį.

– Kaip manai, kodėl skubinausi grįžti?

Antonijus kilstelėjo antakį. Kolinui susidarė įspūdis, kad brolis mėgina nustatyti, ar jis tikrai lėkė namo švęsti mamos gimtadienio, ar tik pasinaudojo tokiu palankiu sutapimu.

– Mes jai rengiam puotą, – pranešė Antonijus.

– Ir ji neprieštarauja?

Kolinas iš patirties žinojo, kad moterys nuo tam tikro amžiaus nebemėgsta švęsti gimtadienių. Jo mama vis dar buvo nepaprastai graži, bet vis tiek nebe jauna.

– Buvom priversti griebtis šantažo, – prisipažino Antonijus. – Pagrasinom atskleisti jos amžių, jei nesutiks švęsti.

Kolinas pasigailėjo gurkštelėjęs brendžio. Paspringęs taip užsikosėjo, kad vos neapipurškė brolio.

– Būčiau norėjęs tai pamatyti.

Antonijus patenkintas išsiviepė.

– Puikiai ją pergudravau.

Kolinas ištuštino taurę.

– Kaip manai, ar yra bent menkiausia tikimybė, kad per vakarėlį ji nepuls ieškoti man žmonos?

– Labai menka.

– Ir aš taip manau.

Antonijus atsirėmė į atkaltę.

– Kolinai, tau jau trisdešimt treji...

Kolinas apstulbęs pasižiūrėjo į brolių.

– Aukščiausias dangau, tik jau tu nepradėk.

– Nė neketinu. Tik norėjau priminti, kad galėtum pasižvalgyti. Neprivalai uoliai ieškoti, tiesiog būk atviras tokiai galimybei.

Kolinas pažvelgė į duris, ruošdamasis sprukti.

– Patikėk, nesu nusistatęs prieš santuoką.

– Tikiu, – nenoriai sutiko Antonijus.

– Tik nematau priežasčių skubėti.

– Ne, iš skubos tikrai jokios naudos, – pritarė Antonijus. – Gal tik retsykais. Bet suteik mamai džiaugsmo, gerai?

Kolinas užmiršo, kad laiko tuščią taurę. Pirštai atsileido, ir taurė garsiai dunkstelėjo ant kilimo.

– Dievulėliau, – sušnabždėjo jis. – Ar ji serga?

– Ne! – nustebejęs sušuko Antonijus. – Esu tikras, ji mus visus pergyvens.

– Tai kodėl taip sakai?

Antonijus atsiduso.

– Tik noriu, kad būtum laimingas.

– Aš ir esu laimingas, – patikino Kolinai.

– Ar tikrai?

– Po velnių, esu laimingiausias žmogus Londone. Tik paskaityk, ką rašo ledi Visldaun. Iš jos viską sužinosi.

Antonijus pažvelgė į laikraštėlį ant rašomojo stalo.

– Na, gal ne šiame numeryje, bet paimk kuri tik nori pernykštį. Ji daugiau kartų pavadino mane žaviu, nei ledi Denburi apibūdino kaip režiančią į akis tiesą. Abu suprantam, kad tai nemenkas laimėjimas.

– „Žavus“ nebūtinai reiškia „laimingas“, – švelniai priminė Antonijus.

– Neturiu tam laiko, – burbtelėjo Kolinus. Dar niekada jo taip netraukė durys.

– Jei iš tikrųjų būtum laimingas, – nepasidavė Antonijus, – taip dažnai neišvyktum.

Kolinus sustingo uždėjęs ranką ant rankenos.

– Antonijau, man *patinka* keliauti.

– Be atvangos?

– Na, jei nepatiktų, nekeliaučiau.

– Išsisukinėji.

– Pats privertei.

– Kolinai!

Bet Kolinus jau buvo išėjęs iš kambario.